

Práce má charakter dvou kapitol zamýšleného většího celku. První část se zabývá vývojem a obsahem základních pojmů, spojených s uměním přelomu 14. a 15. století. Snaží se postihnout obecnější tendence, které krystalizovaly v rámci procesu formulace termínů: mezinárodní sloh, dvorský sloh, krásný sloh apod. Největší pozornost je při tom věnována dějinám pojmu krásný sloh a jeho obsahu, v nichž připadla významná úloha tuzemskému bádání v průběhu minulého století. Obecné otázky slohu ve výtvarném umění pozdního středověku hrají totiž v rámci studia umění kolem roku 1400 podstatnou roli a žádné další zpracování této tematiky se neobejde bez historiografické reflexe, která pojmenuje a přijme dobovou a myšlenkovou podmíněnost základních pojmů. V závěru první části jsou formulovány hypotetické výhledy týkající se směřování budoucího studia umění kolem roku 1400 na celoevropské i na regionální úrovni.

Druhá část práce je věnována konkrétní problematice podoby tohoto umění ve vídeňském malířství první třetiny 15. století a jeho vztahům k českému umění krásného slohu. Vídeňský příklad se ukazuje jako instruktivní pro hodnocení pražské malířské produkce v prvních desetiletích 15. století. Rozvinula se zde totiž plodná tradice, nepřerušovaná radikálními zásahy ze strany společenských otřesů, která navíc, a to je jeden z bodů, na něž se soustředí závěrečná argumentace, nikdy zcela nepřerušila kontakt s pražským centrem a může být tedy hodnocena jako analogický případ. Před tím však bylo třeba revidovat rozsáhlou rakouskou speciální literaturu k tomuto tématu i její výsledky, které nabývaly nejrůznějších podob. ...